

H E N R I K T A M M

A SHREK ÉS A NARNIA ALKOTÓJA

Nindzsa Timmy

ÉS AZ ELRABOLT KACAJOK

Könyvmolyképző

HENRIK TAMM

Nindzsa Timmy

ÉS AZ ELRABOLT KACAJOK

~ Vilmának és Hjalmarnak ~

1. fejezet

TIMMY KONCENTRÁLT. Hunyorogva nézte a sárgaréz sarokvasat, amit próbált becsavározni a komplikált faszerkezetbe. Még egyszer elfordította a csavarhúzó, hogy a helyére illessze a sarokvasat. És ott, igen, érezte, ahogy a csavar megfeszül.

– Így ni, igazán szép lett.

Elégedetten nézett körül még egy csavar után.

Timmy egy macska volt, még nem egészen felnőtt, de nem is kiscica. Ráadásul ifjú éveikhez képest szokatlanul okos volt: határozott, vizsgálódó és igen találékony (legalábbis ő ezt gondolta magáról). A szőre fényes hamuszürke volt, a szeme pedig szikrázó sárga.

Timmy és barátja, Simon, a menyét, mint általában, teljesen belefeledkeztek a munkába fent a városi pékség feletti padláson. A két barát korábban már feltalált egy berendezést, ami tökéletes mázat készített a pék süteményeire, és ezért fizetségként használhatták az üres szobát a tető alatt.

Simon egy évvel volt idősebb Timmynél, de amióta csak az eszüket tudták, ismerték egymást. Kint az utcán kötöttek barátságot – még abban az időben, amikor egyikőjüknek sem volt hol lakni –, és azóta gondját viselték egymásnak. Simon szemrevaló menyétfiú volt, ahogy ezt gyakran szóvá is tette. Legalább egy órát töltött naponta azzal, hogy a bundáját fésülje és csinosítsa magát. Könnyen teremtett kapcsolatot lányokkal, és mindig akadt egy édes menyétlány vagy nagy szemű mókuscsaj, aki a padlás körül kószált, hogy meglátogassa. Timmy nem értette, Simon hogy csinálja. Azt kívánta, bárcsak rá is átragadna egy kevés Simon magabiztosságából.

Ezen a délutánon szokatlanul meleg volt, ezért kinyitották a nagy kerek ablakot a kis kuckójukban. Onnan nagyszerű kilátás nyílt az alattuk nyüzsgő városra. Elizandium, ahogy a várost nevezték, egy nagy völgyben feküdt, és minden oldalról hatalmas, erdős hegyek vették körül. Magas, bambuszból készült felhőkarcolók nyúltak az égbe, és a házakon lévő sok ezer kéményből füst gomolygott. Millió autóval voltak tömve a poros utcák, és az égbolton gőzhajtású léghajók és más repülő masinák berregtek, az egyik furcsább volt, mint a másik.

Timmy és Simon legutóbbi találománya csaknem elkészült: egy olyan gép, ami meg tudja hámozni a narancsot. Hatalmas szerkentyű volt, deszkákból és egyéb olyan dolgokból rakták össze, amit a városban találtak. A zsanérok és a támasztékok biciklikből származtak, amiket az ócskavastelepről szereztek.

A gép olyan nagyra sikerült, hogy Timmy kíváncsian várta, hogyan juttatják majd le a lépcsőn. A terv az volt, hogy eladják Sámuelnek, az egyik gyümölcsárusnak a téren, aki egyszer elárulta nekik, hogy épp egy ilyen gépre vágyik.

Timmy nem találta a zsanért, amit keresett, és felnézett Simonra.

– Akad ott egy extra zsanér?

Simon odadobott egyet Timmynek, és azt mondta:

– Ne húzd meg olyan erősen, mint legutóbb, hogy a dugók kiugorjanak.

Timmy mosolygott.

– Szorulniuk kell, ha azt akarjuk, hogy a rugózó izék működjenek – válaszolta magabiztosan. – Ezenkívül, drága menyétbarátom, a te feladatod ügyelni arra, hogy a fadugók a helyükön maradjanak. – Felnézett, és vigyorgott. – Használj jó sok ragasztót!

Simon motyogott valamit válaszul, de tudta, hogy Timmynek igaza van. Ezért minden lyukat színültig töltött ragasztóval, aztán bedugta a fadugókat.

– Amúgy, Jasper és Kasper mikor jön vissza? – kérdezte Simon. – Nehezék kéne, hogy lent tartsuk az automatikus adagolót, és bele tudjuk szögelni az utolsó fakereteket.

– Bármikor itt lehetnek. Csak gyantát keresnek a bevonathoz – válaszolta Timmy.

Épp hogy ezt kimondta, zajos lépteket hallottak a lépcső felől. Jasper és Kasper malacok és fivérek voltak, és teljesen természetesen egy kicsit túlsúlyosak. Ezenkívül fantasztikusan ügyesek matematikából. Mindig maguknál tartották a jegyzetfüzetüket, hogy gyorsan ki tudják számolni a választ a nehéz feladatokra, amiket az élet produkált. Sajnos, szinte soha nem jutottak ugyanarra az eredményre, ezért gyakran hajba kaptak.

Timmy és Simon pár éve ismerkedtek össze a malacfivérekkal. Egy találmányokról szóló kiállításon találkoztak. Jasper és Kasper segített nekik kiszámítani néhány

dolgot az új találmányuk kapcsán. Azonnal barátok lettek, és a fivérek onnantól kezdve fontos részét képezték a feltalálócsapatnak.

Timmy felkapcsolta a világítást, amikor a fivérek beléptek a szobába.

– De jó, hogy megérkeztetek! Üljetek rá erre a deszkára!

Jasper és Kasper ráült a gép faszervezetének egyik oldalára. A fa feljajdult a súlyuk alatt, Timmy pedig gyorsan és nagy ügyességgel becsavarta az utolsó csavart.

– Kész! – kiáltott fel vidáman. – Az automatikus narancshámozó gépünk elkészült! Ugye, szép? Már csak a bevonat van hátra.

Timmy, Simon, Jasper és Kasper tettek egy lépést hátra, és büszkén csodálták a mesterművüket.

Amikor a bevonat megszáradt, a négy barát kínlódva elindult lefelé a lépcsőn a szerkezettel. Timmy és Simon a hátsó részt fogta, míg Jasper és Kasper a nehezebb első részt cipelte.

A pék hatéves lánya, Matilda, kíváncsian figyelte, ahogy lihegve cipekedtek lefelé a lépcsőn. A kislány

a pékség hátsó ajtajánál állt. A négy feltaláló arca felderült, amikor észrevették. Napok óta színét sem látták.

– Hová vizitek a gépeteket? – kérdezte kíváncsian.

– A város másik végén lévő térre – válaszolta Timmy lihegve.

– Sötétedés előtt nem értek oda.

– Ne hallgassatok rá, srácok! Csak egy kisgyerek – mondta Jasper.

Matilda sértődötten nézett, és a szája széle lebiggyedt. Timmy megpróbált gyorsan valami kedves dolgot kitalálni, amivel felvidíthatná.

– Milyen szép ma a ruhád!

Ennél jobb nem jutott eszébe.

Úgy tűnt, a bók működik, mert Matilda újra felderült. Timmy lágyan rámosolygott.

– Tudod, mi csak ostoba, beszélő állatok vagyunk, akik mindenféle dolgot találnak ki.

Matilda majdnem elnevette magát, de akkor különös dolog történt. Bár a szája nevetésre nyílt, nem jött ki hang a torkán. Csak állt ott mosolygós grimaszba torzult arccal. Timmy még sosem látott ilyet, ezért meghökkenve nézett rá. Furcsának találta, de a feladatra kellett összpontosítania, tovább kellett cipelnie a gépet... egy időre el is felejtette, ami történt. A barátok elköszöntek a kis Matildától, és sikerült ügyesen lejutniuk a hátralévő lépcsőfokokon.

Hamarosan kiértek a forgalmas utcára. Már késő délután volt, és a házak hosszú árnyékokat vetettek. Elizandrium lakói útban voltak hazafelé a napi munkájuk után, és az utcák tele voltak kerékpárokkal és mindenféle más járművel. Emberek és állatok rohantak el a barátok mellett, és csodálkozva nézték a hatalmas szerkentyűt. Timmyék óvatosan letették a földre, hogy pihenjenek egy keveset. Timmy a barátaira nézett.

– Szusszanjatok egyet, srácok, de ne túl sokáig! Máris késő van, az öreg Sámuel nemsoká összepakol, és ott-hagyja a teret.

– Mit gondolsz, mennyit fizet érte? – kérdezte Simon, miközben elővett egy zsebtükröt.

Szokásához híven gyorsan ellenőrizte, hogy a bundája még mindig úgy áll-e, ahogy kell.

– Utolsó számításaim szerint az év hátralévő részében megkapjuk az összes gyümölcsöt, amit szeretnénk – mondta Jasper széles mosollyal.

Kasper gyorsan előhúzta a jegyzetfüzetét, és írni kezdett.

– Hát, ez nem egészen stimmel – válaszolta hunyorogva. – Ha egy kicsit alkusunk, akkor kesudió is jár nekünk a megállapodás szerint.

Simon akkorát mosolygott, hogy mindenki láthatta tökéletes fogait.

– Imádom a kesudiót – szólt vidáman.

Jasper dühösen a fivérére szegezte a tekintetét, és előretartotta a jegyzetfüzetét úgy, hogy a testvére láthassa a számításait.

– Nem, ez így nem jó! Nézd ezt az algoritmust! Ha kapunk valamit a gyümölcsön kívül, akkor az mandula lesz. Nézz ide!

– Kesudió! – tartott ki az igaza mellett Kasper, aki biztos volt a dolgában.

– Mandula! – kiáltotta Jasper dühösen.

A következő pillanatban a két malac hajba kapott. A jegyzetfüzetek elrepültek, ők meg gurultak az utcán, birkóztak és verekedtek.

– Kesudió!

– Mandula!

A többiek megadóan figyelték, ahogy a malac-forgószéltől szállt a por és a kosz körülöttük.

– Srácok! – Timmy haragosan összevonta a szemöldökét. – Hagyjátok abba! Máris elkéstünk! – Nagy nehezen szétválasztotta őket. – Kesudió vagy mandula, nem mindegy? Mind a kettő jól hangzik! Ez lesz a fizetségünk a fáradozásunkért. Gyerünk, nincs időnk vitatkozni! Most az a legfontosabb, hogy időben odaérjünk.

Némi csipkedés és lökdösés után Jasper és Kasper hamarosan lenyugodtak. Timmy felsóhajtott, lehajolt, és erősen megmarkolta a gépet. Simon ugyanígy tett, és végül a két malacfivér is. Tovább sétáltak.

Kis idő múlva a barátok izzadtan és fáradtan tették le a gépet a poros macskakövekre. Még mindig jókora távolságot kellett megtenniük, ha a nagyobb, biztonságosabb utcákon akartak haladni.

Akkor Timmynek támadt egy ötlete.

– Ha átvágunk a sikátorokon, nagyon sok időt takaríthatunk meg.

Onnan, ahol álltak, beláttak az egyik sikátorba. A keskeny nyílás sötétnek és elhagyatottnak tűnt. Simon volt az első, aki ellenezte.

– Túl kockázatos. Őszintén szólva, könnyen uzsonnává válhatunk, ha rossz emberekkel találkozunk. Nem tanultál meg semmit az utcán?

– Timmy, tényleg, jó ötlet ez? – kérdezte Kasper nyugtalanul. – Nemsokára besötétedik, és hát... mi elég kicsik vagyunk, meg feltalálók... vagyis, talán inkább zsenik. De semmiképpen nem kemény fickók.

Mindenki tudta, hogy ez az igazság.

– De sokkal hosszabb az út, ha visszafelé kerülünk – makacskodott Timmy.

Igazából ő is tudta, hogy ez nem a világ legjobb ötlete, de annyira szerette volna még ma eladni a gépet Sámuelnek. Ingyen gyümölcs egy évig! Sőt, talán még kesudió vagy mandula is. Ráadásul négyen voltak, és mindegyikük gyors észjárású és találékony. Mégis, mi rossz történhet igazából?

Jasper elkezdett fejben számolni.

– Ha azokból a paraméterekből indulunk ki, amik most a rendelkezésünkre állnak, akkor a kockázat nulla egész négy lesz a Richter-skálán.

– Nulla egész három, pontosabban – helyesbített Kasper.

Jasper elkomorodott, és előhúzta a jegyzetfüzetét. Timmy felsóhajtott. *Már megint!*

– Nulla egész három vagy nulla egész négy, nem számít – mondta, és rájuk mosolygott. – A lényeg, hogy akkor nem is olyan veszélyes. Hm? Gyerünk, srácok! Olyan gyorsan keresztülvágunk ezeken a sikátorokon, hogy csuda.

Így aztán el is dőlt a kérdés. Együtt botorkáltak be a sötét sikátorba, magukkal cipelve a nehéz narancshámozó gépet.

A sikátorok nemsokára egyre keskenyebbek lettek, és az utca moraja megszűnt. Hamarosan csak a kék ég vékony csíkját látták maguk fölött, ami egyre sötétebb lett.

Timmy vezetésével egyre mélyebbre hatoltak a kanyargó sikátorokba. Simon már régen elvétette a számolást, hogy hányszor fordultak különböző irányba, és csak reménykedni mert abban, hogy Timmy tudja, mit csinál. Hirtelen hatalmas, sötét árnyék vetült rájuk. A négy barát megállt, és felnézett.

– Azt hiszitek, okosak vagytok, mi? Pedig csak egy csapat tökfilkó. Ráadásul jó messze kerültetek az ott-honotoktól – mondta egy mély hang.

Előttük, az út közepén, az egyik Gribbel unokatestvér állt. A Gribbelek vaddisznók. Magasak és nagydarabok, jó széles nyakkal. Timmy azt hallotta, hogy igazi gazfickók. Nem voltak különösebben okosak, de ami hiányzott a koponyájukból, azt pótolták az izmaikkal. Senki nem tudta, pontosan hányan vannak, mert nagyon hasonlítottak egymásra. A Gribbelek arról voltak nevezetesek, hogy elloptak ezt-azt. Néhányak szerint még kisgyerekeket is raboltak.

Még két unokatestvér jött elő a sötétből, és elállták a négy barát útját. Elzárták a szökés minden lehetőségét.

– Mi az ott nálatok? – kérdezte a legnagyobb.

– Úgy néz ki, mintha olyasmi lenne, amire szükségünk van – mondta egy másik.

– Á, ez semmi – sikerült Timmynek kinyögni. – Legalábbis, semmi értékes.

– Akkor talán nincs kifogásotok az ellen, ha elveszszük!

Timmy próbált bátornak mutatkozni.

– Hát, ami azt illeti, nagyon is van. – Felemelte az egyik mancsát. – Az nem lenne igazságos! Mi készítettük, ezért nem vehetitek el csak úgy.

– Mi a szösz, hallgassátok csak!

Az unokatestvérek jót nevettek.

– Van mersze a kicsinek. De most állj félre az útból, hogy elvehessük, ami igazából a tiétek.

Még jobban röhögtek.

A négy barát belátta, hogy a játéknak vége. Csak álltak, és nyugtalanul néztek egymásra. Még két Gribbel unokatestvér bukkant fel az árnyékból. Körbevették Timmyéket.

Jasper és Kasper adták fel először. Elengették a gépnek azt a végét, amit ők tartottak, mire az nagy robajjal a földre zuhant. Aztán beszaladtak egy kis ajtónyílásba, de olyan gyorsan, hogy a tunya vaddisznók reagálni sem tudtak.

Timmy és Simon még tartották a kocsi másik végét. Összenéztek. Látták egymás szemében az egyetértést. A következő pillanatban Simon oldalra ugrott, és elrohant két unokatestvér mellett. Timmy megpróbálta követni, de az egyik Gribbel előrelépett, és elállta az útját. Timmy villámgyorsan megfordult, a macskareflexei készenlétben álltak. Két vaddisznó jött vele szembe hadonászó karokkal. Sehová sem tudott menekülni.

– Kapjátok el!

A következő pillanatban Timmy felugrott a magasba. Sikerült elkapnia egy ablakpárkányt, és teljes erejéből felhúzta magát. A Gribbelek bömböltek és hadonásztak

utána. Timmy karmai lyukakat és réseket találtak, amikben megkapaszkodhatott, és villámgyorsan kúszott felfelé a ház homlokzatán.

– Gyere le, még nem végeztünk veled! – üvöltötték a vaddisznók.

Timmy egyre magasabbra mászott, miközben időnként lenézett a dühös vaddisznókra, akik próbáltak utánamászni. Azonnal lecsúsztak. Olyan nagydarabok és széles nyakúak voltak, hogy nem bírták el magukat. Timmy végül elérte a tetőt, és keresztülhúzta magát a peremén. Hallotta, ahogy a Gribbelek a lábukkal dübörögnek és ordítanak, mielőtt széleseben elrohant onnan.

Timmy háztetőkön ugrott át, kéményeken pattant keresztül, és óriásiakat szökkent a sikátorok felett. Futott és futott, meg sem állt, amíg teljesen biztos nem volt abban, hogy a Gribbelek messze, messze mögötte vannak.

Simon, Jasper és Kasper mind ugyanabba a házba szaladtak be. Miután lépcsőkön, nappali szobákon és konyhákon rohantak át (az egyikben éppen egy nagyon meglepett libacsalád vacsorázott), visszafutottak a sikátorokba, majd több ajtónyíláson át. Most az egyik főutcán gubbasztottak. Jól kifulladtak, és remegtek az adrenalinától. Simon megfordult.

– Hol van Timmy?

– Azt hittem, veled van – válaszolta Kasper kifulladásra.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Hiszen pontosan mögöttünk volt.

Jasper belesett a sötét sikátorba, amiből kijöttek.

– Nem látom.

Mindhárman bekukucskáltak a sötétbe. Egyikük sem akart visszamenni oda, amikor a Gribbelek még mindig ott rohangáltak. Simon azonban ismerte a legjobb barátját.

– Megoldja. Timmyről van szó. Ő mindig kitalál valamit.

A három barát egymásra nézett, és lassan elindultak visszafelé az utcákon a pékségbe.

